

MUSIKER OG POET

En "tour de force" i farger, korklang og gjensidig tillit mellom Grete Pedersen og hennes Oslobaserte ensemble; deres versjon av de seks motettene innehar en poetisk dimensjon uten sidestykke.

Det moderne øret som tiltrekkes av transparens og trygges av ryddige detaljer famler etter holdepunkter i den første, fjerne påkallelse i *Komm, Jesu, komm*. Men lytteren henter seg raskt inn og lar seg lede av to lyd-alkymister: produsenten Jens Braun (og hans kolleger i Take 5) og Grete Pedersen. Gi henne en bukett av folkesanger ("White Night", 2010) eller en girlander av julesanger ("Ros", 2013) og sammen med Det Norske Solistkor tilfører hun umiddelbart klanglige rom man ikke har hørt maken til, som har resultert i den geniale "As Dreams" (2016) – et dykk ned i Lachenmanns, Nørgaards, Saariahos og Xenakis' netter (Diapason d'Or, cf.n 655). Vi forventet ikke det samme med Bach.

Tilbake til begynnelsen: *Komm, Jesu, komm*. konturen er uklare (Pedersen leker seg utmerket i alle nyanser av skarphet), men det poetiske bildet forblir forståelig ned til minste bestanddel. Slik som kommaet foran "Jesu" som får et nytt rom, en annerledes ånd for hver repetisjon i denne dobbelkorige påkallelse. Oppfordringen forsterkes, mildnes og faller til ro, som en forberedelse til ordene "*Men Leib ist müde*" ("Mitt legeme er trøtt") hvor Bach i en perfekt bue avslutter denne introduksjonen.

Slik er de første tretti sekundene grunnleggende og atypisk på samme tid, finpusset i løpet av tre innspillingsperioder mellom februar 2015 og februar 2017. En fortsatt søken etter det som er galt, som velter helheten, ville være å forråde den samme helheten: Disse figurenes vibrasjoner i visjoner og rom er langt viktigere enn deres selvstendige konturer.

Som en slags ironi satt Jens Braun også ved spakene da Masaaki Suzuki og hans team i 2009 spilte inn de samme verkene: En triumf i polyfoniske linjer, direkte deklamasjon og en analyse som vekker til live verkets arkitektur (Diapason d'or, cf. nr 579). Pedersens rake motsetning! Den kultiverte ustabiliteten i klangens lysbrytning, linjenes avbøyninger og madrigalistiske detaljer (inégale, gnistrende melismer som malende beskriver åndens hurtighet) minner mer om den fintfølende virtuositeten til Gardiner og hans Monteverdi Choir (cf. nr. 604). Men det som hos ham kommer til uttrykk som retorikk, setter hun fri i et poetisk bilde som man ikke finner maken til i andre innspillinger av de seks motettene. Pedersen pisker ikke opp rytmen i *Singet dem Herrn* som Gardiner, og likevel er den polyfoniske ekspansjonen forbløffende. Utpusten som bærer fresken *Jesu meine Freude* helt til den drømmeaktige *Gute Nacht* vil hjemseke dere i lang tid.

Anmeldt av musikkritiker Gaëtan Naulleau for magasinet *Diapason*, oversatt av Ingeborg Dalheim.